

I

El cosmos és esbojarrat,
del primer esclat que rodola
en un escàndol bellíssim.
L'ordenació és primitiva,
una col·locació dins el caos.
Busquem els signes de la pell,
els pous negres de llum.
Vivim dins l'embull de la perplexitat,
sota la geometria intel·ligent.

II

Hi ha l'abisme de la matèria,
l'artifici. Lluny de la solitud natural de l'univers,
lluny del cruixit silenci dels marges, dels barrancs.
Trobo les llums elèctriques,
el crit mut, abandonat, permanent.
Després
trepitjo el carrer
i tinc la momentània certesa que em persegueixen.

III

Es llegeix la pell
com es llegeixen els jeroglífics remots.
Lentament sorgeix la desesperació,
les paraules mai no dites
i que rellisquen pel desig tibant.
Es llegeix la pell
com s'interroga l'assassí:
amb la por, la set
i la urgència obsessiva de la carn.